

І є народ

Микола Вінграновський

На сизих пагорбах рясне село горіє,
І сірі вітряки докрилюють свій вік.
В брунатних берегах ріка багряна мріє,
І гай засмучений стоїть, як чоловік.

Ні лету літака, ні шурхотіння гуми,
Тут тільки я, тут я і неба тло,
І дума про народ, моя стодумна дума
Навшпиньки заглядає у чоло.

Як міниться усе! і дурень той, хто зміни
Незмінно заміня вчорашнім днем без змін.
Народ в путі. Та він тавра не зніме
Із тих, хто за народ
являв
себе
взамін

І, відрізаючи живі шматки з народу,
Пророкував народові майбуть.
Та брів народ. Де бродом, де без броду,
Без нас, нетяг, тягнувсь з не бути в буть.

Бо він народ. Бо він глагол життя.
Він зміна змін. Йому нема заміни.
Бо він один крізь весни і крізь зими
Веде свій слід з не бути у буття.

А ми? Хто ми?

Себе ми знаєм зроду.

Чимало віддалось нас жаху в рот.
Лиш ті не віддалися, хто народу
Віддав себе і ствердив свій народ.

Ми знову є. Ми — пізні. Найпізніші.

Що narosли з худеньких матерів
В саду порубанім.

Я знаю, не для тиші

Вулкани дивляться
З-під наших юних брів.

Є Віра. Є Свобода. Кров і шмаття.
Естрада, сало, космос, кавуни.
І є народ, в якого є прокляття,
Страшніші од водневої війни.